

❖❖❖ **NƏSİMİ LAÇIN** ❖❖❖

Nəsimi Sergey oğlu Əhmədli 1995-ci ildə Laçın rayonunun Ərdəşəvi kəndində anadan olmuşdur.

2012-ci ildə Laçın rayon Elşən Süleymanov adına Ərdəşəvi kənd tam orta məktəbi bitirmişdir. Hazırda Gəncə Dövlət Universitetinin I kurs tələbəsidir.

“Bir qocaman müəllim gördüm” adlı şeiri “Yüksəliş” qəzetində yer almışdır.

Məhəbbət mövzusu yaradıcılığının aparıcı xəttidir.

LAÇINIM

Qulağı səsdədi, gözləri yolda,
Çəkir neçə ildi həsrət Laçınım!
Qəlbi yaralıdı, baxıb bizlərə
Bəlkə də eyləyir nifrət Laçınım!

Nə vaxtı yoluna qədəm qoymuruq,
O köhnə ləpirlər silinib indi...
Daha tüstü çıxmır sönən ocaqdan,
Qışın soyuğuna dözmək çətindi!

Yalçın qayalardan uçan qartalın
Halı pərişandı, uça bilməyir...
Bir qoca bənnanın tikdiyi evin
Bir cavan qapısını açma bilməyir!

Görən, hara gedib evin yiyəsi?
Nə vaxtdı o evdə kimsə gülməyir...
Nə vaxtdı o evdən gəlin köçməyir,
Nə vaxtdır o evə gəlin gəlməyir!

Dağlar düşünür ki: – Unudulmuşam,
Yəqin ki, bizləri gözləmir bir gün...
Haçansa bağlarda oxuyan bülbül,
İndi ağı deyir, üzür ümidin!

Çünki, neçə ildi kömək gözləyir,
Həsrətlə dayanıb baxır Laçınım!
Ən yüksək zirvəyə xəyallarında
Üçrəngli bayrağı taxır Laçınım!

UŞAQ OLMAQ ARZUSU

Uşaqkən dərd nədi bilmirdim qəti –
İstiyə qızışdım, soyuğa əsdim...
Həmişə deyirdim: – Tez böyüyəydim,
Ya ömür tələsdi, ya mən tələsdim!

Sanırdım həyatın mənası budur –
Sevindim gəlincə yaş üstünə yaş...
Mən hardan biləydim böyüklər özü
Hər gün arzulayır: – Uşaq olam kaş!

Doğum tarixində təbrik edirlər –
Mən isə sevinib coşub-daşıram...
Özüm bilə-bilə hər ad günümdə
Bir addım ölümə yaxınlaşıram!

Böyük insanların böyük kədəri –
Böyük kədərlərin dərdi böyükdü...
Kimi bu dünyanı tutur əlində,
Kiminin çiyinə bu dünya yüküdü!

QƏLB BOŞLUĞU

Nə qədər dərd çəkir, nə qədər kədər –
Gözün damcıları qəlb boşluğudur...
Yenə küçələrdə dəlilik edir,
Bu mənim sevgimin sərxoşluğuğudur!

Yenə tənha qalıb yazıq ürəyim,
Dərdini gecələr daşıya bilmir...
Ölüm gedək deyir, həyat qal deyir,
Yaşamaq istəyir yaşaya bilmir!

Uzaqdan görünən adi qaraltı,
Ona təsəllidir – sən gələcəksən...
Ağlıma sığmayan sevinc anıdır,
Təsəvvür edəndə mən gələcəksən!

BAXICI

Dünən bir baxıcı yolumu kəsdi:
– Göstər əllərini baxım bəxtinə...
Göstərdim əlimi, dedi: – Ta bəsti,
Bu kimdi yaralar vurub qəlbinə?!

Dedim ki: – Bu mənim günahlarımdı,
İndisə qəlbimə ox kimi batıb...
Gecələr oyanan əzablarımdı –
Onun sahibi var, ömürlük yatıb!

– Bəs, niyə yatıbdı bilirsənmi heç?
Acı xatirələr elə dildədi?
Arada o qızı görürsənmi heç?
Dedim: – Qəlbimdədi, son mənzildədi!

Soruşdu: – O kimdi, ölübdü yaqın?
Söylədim: – Səhvən var, sağ-salamatdı...
Başqa bir ürəyə düşüb didərgin,
Məndən qisas aldı arzuya çatdı!

ONSUZ

Aynaya baxaraq əksim danışır:
– Nə qədər dəyişmiş zamanlar səni,
Saçına ağ düşür, üzün qırışır...
Qocaldır fikirlər, gümanlar səni!

– Nə qədər olar ki, sev onu sonsuz,
Ruhunla dərdinə qarış hər axşam...
Onu xəyallarda oğurla, onsuz
Otur öz-özünə danış hər axşam!

– Onu gözləməkdən gözlər yorulub,
Bir nəzər üstündə eyləyir fikir...
– Elə bil, qarşımda rəssam oturub
Üzümdə kədərin izlərin çəkir!

QARANLIQ GECƏ

Dəyişir fəsillər, ömürdən gedir –
Keçmiş bir anda xatırlayırsan...
Bütün dərdlərinlə baş-başa qalıb
Oturub bir yanda xatırlayırsan!

Dərindən ah çəkib fikirləşirsən:
– Gör mənim həyatım necə gedibdi?
Gündüzlər gözümdə qaranlıq aləm,
Ömrümün çoxusu gecə gedibdi!

Ölümdən qorxmuram, qorxuram amma –
Anamın üstünə kədər əliyəm...
Səhərim qaranlıq, gecəm qaranlıq,
İndidən məzara öyrəncəliyəm!

BAĞIŞLA

Qəlbinə dəymişəm günahım böyük,
Sən isə böyüklük elə bağışla...
Əgər bacarmasan onda izin ver:
– Diz çöküb yalvarım, belə bağışla!

Ürəyin atəşi Günəşdən isti,
Soyutmaz adicə söz onu heç vaxt...
Qoynuna dəryalar, ümmanlar sığar,
Nə də ki yandırmaz köz onu heç vaxt!

Dayanar məğrur bir sərkərdə kimi,
Dərd ilə, qəm ilə yıxmaz özünü...
Arzular içində ümid bəsləyər,
Bəzən gülümsəyər, sıxmaz özünü!

QƏZƏLLƏR

Həsratindən bir ömür gəlsə bəbəklərdən yaş,
Bu səbəbdən süzülər qəmli ürəklərdən yaş.

Soruşub halını gözlərdəki, leysanla yazıb
Göndərərdim mən ona namə küləklərdən yaş.

Dedi loğman: – Özü sevdalı ürəklər sönməz,
Səpələnsə puç olan arzu, diləklərdən yaş.

Xəstə könlüm onu gördükdə şəfaət tapsa,
Eşqə bağ içrə düşər nazlı çiçəklərdən yaş.

Vəsf edib eşqi Nəsimi, daş ürəkdir dedilər,
Bu ürək yangısına çıxmasa bəylərdən yaş.

Bilməm nə sehrdir, mən onun heyranı oldum,
Düşdüm elə tilsimlərə ki, qurbanı oldum.

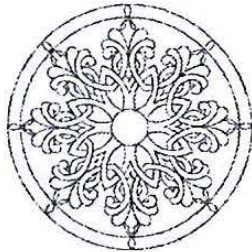
Çəkdi gecələr darə məni, ani xəyalın
Füsrət bilib hər dəqiqədə mehmanı oldum.

İllər boyu addımladığın yollara baxdım,
Etdim əsir öz gözlərimi, zindanı oldum.

Qatlaşdım, amma mən bu əziyyətlərə rəğmən,
Axırda da barsız bir ağac bağbanı oldum.

Məcnun da bir əfsanədi, Fərhad da nağıldı,
Öz qəlbimin, öz sevgimin öz dastanı oldum.

Axtarma daha dərdlərə sən çarə, Nəsimi,
Bəlkə unudub dərdi bir az dərmanı oldum.

© Sherry Taylor & Partners

DAYIM MƏHƏMMƏD MİRZƏYƏ NƏZİRƏ

*Məhəmməd, ömrünün yolları qısa,
Xeyrindən çıxmamış tez düşdün yasa...
Əgər Süleymana qalmayıbdısa,
Biləydim kimlərə qaldı bu dünya!*

(Məhəmməd Mirzə)

Fırlanır çarxında əzəldən bəri,
Bir yanda xeyiri, bir yanda şəri...
Dağlara sığmayan dərdi, kədəri
Kövrək ürəklərə saldı bu dünya!

Ağlamaq doğulan körpə səsində,
Sanki bir nalədir son nəfəsində...
Qəmli könüllərin xatirəsində
Dərin bir yaradı, xaldı bu dünya!

Bizi ayrı saldı neçə əzizdən,
Acılar axdıqca sel kimi gözdən...
Görəsən, nə etdik?...Axırda bizdən
Elə bil acığın aldı bu dünya!